

PÉK PÁL

Visszatart

Öröklét a nincs, a földre
kushadt hit, ha szenny taszít?
Ha valamennyi égtől távol,
valamennyi közelebb?

Lényünk se több rossz tükörmél.
Bambaságunk visszaránt –
Délibábos utak vontak,
lobogók a lápon át.

Rögeszménk, hogy halálunkig
ajtó, ablak tárva –
S ami künn, csak édenünknek
foszló álruhája?

Bucskázhatott év az éven,
arcunkon át ezer mása,
születésünk percében is
ezer évek hamissága.

Pedig a csönd újra vackol
szívünkben, és lesz oly szó,
önmagát mi kiforgatva
elhiteti: más való

készül benn, ha lázbeszédünk
ünnepén a madarak
kitárhatják szentferenci
visszametszett szárnyukat –

Ötven évük hiszen ronggyá,
s látják, ahogy visszatart
Nap mögötti éjszakákból
a keselyű, s e földre csap.

A tér

„... *gigászi vadon*”
(Ady Endre)

lent ember-sűrű
test a testen fönn lepcsés
szájjal szél makog

és fáklya-tűz meg
facér kölykök hadán a
mondat-cafatok

a visszaforgó
idő-csapdák ahogy ki-
nyílnak alkonyok

hol távol ködbe
masiroznak semmiből
a lábnyomok

és föld hőköl a
légszomj úzi már e
vaksorsú napot

ha hiteseink
szűz kezében ott van a
leplezett gyilok

